

PŘEDSTAVTE SI, ŽE DOSTANETE OD ŽIVOTA NOVOU ŠANCI.
CO UDĚLÁTE?

Emily D. Beňová

Dokud nás
pravda
nerozdělí

Od autorky bestselleru
Kým nás pravda **nerozdělí**

Emily D. Beňová

Dokud nás
pravda
nerozdělí

Napsala: © Emily D. Beňová
Překlad: Adel Vilímcová
Korekce: Eliška Maršíková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydání: 2021, první vydání

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeržních systémech nebo přenášena jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu bez předchozího písemného souhlasu autora, respektive vydavatele.

ISBN: 978-80-570-2642-6

Pro mé dcerky Viktorii a Karin,
které jsou smyslem mého života.

Pro Elis, Soničku a Barborku,
protože bez Vás by to nešlo.

1. KAPITOLA

Ryan stojí nade mnou a mračí se na moji nataženou pravačku. Nelíbí se mu, že v ní vidí tak málo mincí.

Dnes byl špatný den. Lidé jsou čím dál víc ostražitější a dávají si na věci větší pozor. Jenže on by se zlobil, i kdybych měla obě ruce plné bankovek. Nikdy nebude mít dost. A s každým dalším dnem se utvrzuji v tom, že na mě klade stále větší nároky.

„To je jako všechno?“

Přikývnu. „Víc se mi získat nepodařilo.“

Podívá se na mě temnýma očima barvy horké čokolády a mně se sevře žaludek. Nevěří mi, což také není žádná novinka. Občas jsem mu nějaké prachy šlohla, přece i já potřebuju z něčeho žít nebo si něco koupit, ale tentokrát ne. Dnes jsem mu nevzala ani cent. I přesto má ale pocit, že ho pravidelně okrádám.

Bojím se ho, když je takhle chladný.

Ryan je hodně temperamentní. Stačí jakýkoli slabý impuls a bouchne jako granát. Člověk nikdy neví, jak zareaguje, protože je v jednu chvíli klidný a vzápětí má výraz šilence. Nejhorší je ovšem jeho kamenný, nečitelný výraz, který je předzvěstí prudké reakce.

Bud' zůstane klidný, nebo vybuchne jako sopka a zmlátí mě. Nebylo by to poprvé, co na mě jeho pravačka zanechala stopy. Poslední dny je to čím dál častější. Vždyť i před třemi dny mi pevně stisknul ramena a zatřásl mnou v amoku jako chrastítkem v domnění, že jsem ho okradla. I v ten večer to bylo slabé a já jsem nesehnala tolik peněz, kolik si představoval. Modřiny, které mi udělal na ruku, jsou důkazem toho,

že Ryan dokáže být pořádně vyšinutý, když mu zrovna přeskochí.

Zničehonic se rozchechtá jako blázen. Doslova se roztřeše a jeho smích se stupňuje. Nevím, co je tak směšné, ale Ryanův smích vás dokáže nakazit a vy se začnete smát s ním.

Začínám se také usmívat. Mám pocit, že si mě dobírá a teď mi poví, že mě nachytl jako nejednou předtím. Ve chvíli, kdy se poprvé nahlas zasměju, zvažní jako mávnutím ruky a dá mi tak silnou facku, že se mi zatmí před očima. Ramenem vrážím do stěny po mé pravici a navíc si udeřím hlavu.

„Ty malá špinavá zlodějská čubko! Myslíš si, že jsem debil a nevidím, že mi dáváš jen drobné a pro sebe si necháváš větší část? Kde jsou zbylé prachy? Naval všechno, co máš!“

„Nic víc nemám!“ vykřiknu a pohladím si bolavou tvář. „Dala jsem ti všechno, nenechávám si ani měďák. Lidi teď nosí karty a nemají u sebe hotovost. Dobře to víš. Neokradla jsem tě. To je všechno, co se mi za dnešní šichtu podařilo ukrást.“

Ano, ukrást! Jsem totiž zlodějka!

Když mi zemřela máma, ujal se mě strýček Ryan a ještě předtím jí slíbil, že se o mě postará. Máma určitě netušila, jak to *postará* přesně myslel. Vsadím se, že by jí to nenapadlo. Kdyby věděla, co je zač a jaký typ výchovy pro mě plánuje, určitě by mě jemu do péče nesvěřila. Sama bych se radši rozhodla pro dětský domov, ale máma si to takto přála a já jsem nebyla plnoletá, abych mohla za sebe rozhodovat.

Máma umřela, když mi bylo třináct let. Už tehdy byl Ryan povaleč. Střídal práce jako ponožky a vedl lehkomyšlný život. Máma věděla, že lítá v drobných krádežích. Věřila ale, že z toho vyroste, a že když mě vyfasuje, uklidní se a začne se víc starat. Najde si práci a bude žít jako vzorný občan.

Hrozně se mýlila.

Ryan z toho nikdy nevyrostl a obávám se, že ani nikdy nedospěje.

„Jenže tohle je málo. Nemáme dost ani na žrádlo.“

„Kdybys míň pil a přestal vyhazovat prachy za to svinstvo, které si pícháš, stačilo by nám to.“

„Ještě jsi i drzá, ty fracku? Kdo tě vychoval? Kdo tě vzal pod svoji ochranu?“

„Trpíš mě jen proto, že tě o to poprosila máma a proto, že pro tebe kradu. Jinak bys mě nechal chcípnout na ulici.“

Usměje se. „Máš pravdu. Nechám tě chcípnout na ulici jako prašivého psa, když mi nedoneš do rána víc. Chci minimálně tisícovku a je mi jedno, jak se k ní dostaneš. Pro mě za mě, prodávej sebe, ale do rána budu mít na stole prachy. A chraň tě bůh, jestli se vrátíš bez nich!“

„To nemyslíš vážně! Jsem unavená. Je půl druhé ráno a chci spát, takže dnes už nejdu nikam. Zítřka můžu vyrazit do ulic a...“

Plesk!

Znovu dostávám pravačkou na bolavou tvář, ale teď to schytává hlavně brada, v ústech cítím pachut' krve. Myslím, že jsem se kousla do rtu, ale nejsem si jistá, protože mě bolí celá polovina tváře.

Ryan udeří znovu, ale tentokrát mě bije po hlavě a už nepřestává. V afektu se svíjím do klubička a rukama si zakrývám hlavu.

Prosím ho, aby přestal, ale on mě nevnímá a mele si svoje. Vříská něco o tom, že mu nebudu odmlouvat, že jsem jen špinavá chudinka a musím ho poslouchat. Jeho slova vnímám jen napůl. Právě v tuto chvíli myslím jen na to, jak se zachránit, protože jestli to neudělám, tak mě ten zfetovaný šílenec zabije.

Když přijde kopnutí do boku, otevřou se dveře a do domu vstoupí jeden z jeho holohlavých kamarádů. Nejsem si jistá

který, protože se stále kryju na zemi, ale děkuji mu, protože mi právě teď zachránil život.

„Co chceš? Nevidíš, že mám rozhovor s neteří?“

„Nerad ruším, ale mám pro tebe zásilku. Čistej matroš, kámo. Půjde to na dračku,“ řekne a je mu úplně jedno, že dřepím schoulená na zemi a pláču. Jsem potlučená a ztrápená. Celá se chvěju a modlím se, aby Ryan odešel a nechal mě už na pokoji.

„Jachachááá!“ zaraduje se Ryan a mne si ruce. „To vypadá na dlouhou noc, brácho. Kde to máš?“

„Doma. Pokud jsi tu skončil...?“

Ryan se na mě podívá a znechuceně nade mnou ohrne nos. „Skončil jsem. Prozatím. A ty!“ hrozí mi ukazovákem. „Ještě jednou na mě zvýšíš hlas a skončíš v nemocnici, pokud ne v márnici.“

Sleduji, jak si bere bundu a opouští dům. Když za sebou zavře poškrábané a několikrát rozkopané dveře, rozpláču se.

Najednou jako by se napětí ve mně uvolnilo a všechny moje emoce vyplavou na povrch. Vzlykem se až zajíkám a pokouším se zjistit, jestli nemám něco zlomeného.

Kopl do mě tak silně, že necítím svůj bok a co se týká tváře... Otéká mi ret, který mi natrhl, když mě praštil. Jsem jako velká modřina, jenže toto se nestalo poprvé.

Opřená o stěnu se zvedám ze země, belhám se do kuchyně, kde si oplachuji napuchlý ret. Z úst vyplivuji krev a jazykem si kontroluji zuby, jestli mi nějaké nevyrazil.

Vzpomínám na časy, kdy žila máma.

Bydleli jsme v tomhle domku, ale předtím nebyl takový zničený a zanedbaný, nýbrž pěkný a útulný. S mámou jsme často sedávaly na terase za domem a pily čaj nebo vařily a pekly v kuchyni. Mámína bábovka byla nejlepší v širém okolí. Když zavřu oči, dokážu si živě představit úžasnou vůni piškotu.

Často vzpomínám. Ráda se vracím do minulosti, protože je to období, kdy jsem byla šťastná. Opravdu šťastná. Prožila jsem krásné dětství. Máma byla nejlepší mámou na světě, ale potom přišla rakovina a vzala mi ji.

Nebylo to fér, ale život není spravedlivý. Hraje svoji hru, a jak jsou karty jednou rozdané, není šance, abychom se vyhnuli osudu. Ne všechno se dá obejít a změnit... Jenže... Je to tak i v mém životě?

Opravdu je mi souzené žít s Ryanem a trpět jeho násilí? Skutečně se tomu nedá vyhnout?

Nejednou jsem přemýšlela o útěku. Plánovala jsem, jak od něj uteču a on mě nikdy nenajde, ale vyčmuchar by mě. Vždycky a všude. Nebo ne? Mám šanci dostat se od něj jednou a provždy?

Proč bych se o to nemohla aspoň pokusit? Proč ne teď? Co mi brání?

Otevřu oči a náhle mi vyschne v hrdle. Proč jsem pořád tady? Proč ho trpím? Takový život si přece nepřeju. Nechci pro něj krást. Už nikdy v životě nemíním krást!

Srdce mi bije jako pneumatické kladivo až někde ve spáncích a adrenalin se mi valí žilami jako láva. Tohle je moje šance! Mám právo na lepší život. Chci lepší život. Jenže kam půjdu, sama a bez peněz? Kdo mi nabídne ubytování a práci?

Nemám školu, protože Ryan tvrdil, že takové blbosti nebudu v životě potřebovat. Věděla jsem, že to není správné, ale neměla jsem na výběr. Byl starší, zaujal místo mého rodiče a já jsem poslouchala. Zpočátku mi to připadalo super.

Nemusela jsem se učit ani navštěvovat školu. Byla jsem doma. Brával mě za svými kamarády a mně se to líbilo. Zpočátku. Pak mě přesvědčil, abych si oblékla otrhané věci a začala žebrot.

Na bostonských ulicích se našla spousta milých lidí, kteří mi přispěli a Ryan toho začal využívat čím dál častěji. Dával

mi málo jíst, abych vypadala hubeně a uboze. Lidé se nad chudinkou sirotkem vždy slitovali, ale když jsem dospívala, byli čím dál víc odmítavější. Ryan ztratil slušný zisk, a proto mě naučil krást.

Nejdřív mi to připadalo zábavné, měla jsem šestnáct a vyžívala jsem se v tom, jaká jsem šikovná. Nikdo nikdy nezjistil, že jsem mu šlohla peněženku nebo mobil, anebo peníze z kapsy od bundy. V krádežích jsem byla vážně dobrá. Když jsem si začala uvědomovat, že to není správné, bylo pozdě. Byla jsem v tom namočená až po uši a nebylo už cesty zpět.

Ryanovi moje šikovnost v okrádání nevinných, ubohých lidí vyhovovala a nepřicházelo v úvahu, abych s tím přestala. Jenže začal zvedat laťku a častokrát jsem kradla od rána do rána, abych splnila jeho nároky.

I dnes tomu bylo tak, ale dnešní noc byla slabá. Krádeže se už nevyplácely. Lidé používali platební karty. Když už jsem ukradla peněženku, byla mi nanic, protože bez PIN kódu se nedaly vybrat z účtu peníze. Snažila jsem se je získat i žebřáním, ale lidé jsou čím dál víc lhostejnější. Odvracejí tváře, když vidí žebrající ruce a tváří se, že tam nejsme.

Na jedné straně jim rozumím. Nevěří nám. Myslí si, že jen lžeme, což je v konečném důsledku většinou pravda. Ale jsou tu i tací, kteří potřebují každou vyžebnanou minci, aby přežili. Aby se aspoň jednou denně najedli nebo napili. Víím, jsou i tací, kteří si koupí radši laciné víno, ale doba je zlá. Komu může člověk věřit?

Který žebřák je skutečný a kdo je jen ničema, který bere prachy pro *někoho*?

Šéf rozestaví své „žebřáky“, lidi, kteří by pro kousek chleba ochotně kradli a oni pro něj žebřají almužnu. Je to běžné jako ranní vstávání nebo dýchání. Vyžebnané prachy mu „žebřáci“ odevzdají a on jim dá jen málo z toho. A ti chudáci? Jsou mu za to vděční jako za vlastní život.

Ubohé a zároveň rafinované.

Taky jsem si tím prošla, ale s tím rozdílem, že mi Ryan nikdy nedal mzdu za to, že jsem pro něj vyžebrała plnou hrst chechtáků. Proto jsem si občas něco ukradla pro sebe, alespoň na intimní potřeby. Někdy se mi podařilo „vydělat“ více, ale byly i slabé dny, kdy jsem horko těžko vyškemrala sto dolarů.

Možná taky skončím jako žebračka, ale už jsem se rozhodla. Odejdu od Ryana, i kdybych měla zůstat bezdomovkyně a zmrznout někde na ulici. Po deseti letech jeho teroru jsem skálopevně odhodlaná opustit přístav a utéct od něho co nejdál.

Otočím se na patě a vyběhnu do pokoje v patře. Vtrhnu dovnitř a vytáhnu ze skříně tašku. Naházím do ní své věci a opouštím pokoj.

Odcházím! Bez peněz, bez jasného plánu, jen s vidinou, že bude líp. Pokud se od něj osvobodím, přežiju a neskončím na ulici jako bezdomovkyně.

Měla jsem to udělat už dávno, ale neodešla jsem. Bylo to hlavně kvůli strachu, protože vím, že jestli mě Ryan dostane zpět, zmlátí mě jak žito. Teď ale neváhám. Nemám v plánu se nechat chytit. Chci a musím odsud vypadnout tak daleko, aby mě nikdy nenašel.

Sbíhám do přízemí a ve chvíli, kdy sahám na kliku, se dveře otevřou a dovnitř vstoupí vysmátý Ryan. Úsměv mu však zmizí z tváře, když mě zahlédne s taškou v ruce.

Stojím jako přibitá a nedokážu se ani pohnout. Jeho pohled mě mrazí, protože přesně ví, co jsem plánovala udělat.

„Kampak?“ zeptá se a zavře dveře. Uvnitř stojí i jeho holhlavý kamarád a pobaveně si mě prohlíží. „Zdá se, že máš naspěch. Sbalila sis všechno?“

„Běž k čertu, Ryane! Odcházím od tebe. Už pro tebe nebudu dělat, rozumíš?“

„Jestli čekáš, že ti dovolím odejít, jsi vážně na omylu,

Norin. Právě teď se nemůžeš sebrat a jít pryč, protože mám pro tebe lukrativní prácičku," řekne s úsměvem, za kterým skrývá něco temného.

Polknu. Upínám pohled ke dveřím a přemýšlím, zda se mi podaří vyběhnout ven. Víím, co mě ale čeká, když mi to nevyjde.

„Ani se nezeptáš, o jaký kšeft jde?“

„Nechci to vědět.“

Ryan se usměje a podívá se na kamaráda. „Vydělá nám ten obchod dost, co říkáš?“

Kamarád si mě přoměří a usměje se. „Jo, jen jsi ji pěkně zřídil.“

Cítím, jak se nade mnou stmívá a moje srdce silně bije. Netuším, o čem je řeč, ale něco ve mně umí číst mezi řádky jejich dialogu a bojí se toho nejhoršího.

„Zahojí se to. Vezmi ji k tomu chlapovi a ten se o ni už postará.“

Holohlavý muž mě popadne a nepomůže mi ani vzpírat se. Ryan mi vytrhne tašku a jeho kamarád mě táhne z domu. Snažím se mu vyškubnout, prosím ho, aby mě nechal, ale on mě vleče jako zločince.

Vede mě po ulici, kde se mě vůbec nikdo nezastane, až do domu o ulici dál, kde zaklepe na dveře.

„Pusť mě! Prosím tě. Řekneš Ryanovi, že jsem ti utekla.“

„A Ryan mě zabije? Zapomeň!“

„Prosím! Pusť mě!“

„Sklapni a buď rozumná! Sama si to jen zhoršuješ. Když budeš dělat, co se ti řekne, bude k tobě milý.“

„Proč jsi mě sem dovedl? Co to je za místo? A co ten chlap ode mě chce?“

„Nevím, co chce, ale shání pěknou ženskou. Teď mě poslouchej, Norin. Dělej, co ti řekne a budeš se mít jako prase v žitě. Buď sprostá a skončíš tuhá někde v kanálu. Pořádně

zvaž, co chceš.“

„Chci odejít.“

„Jenže to ti Ryan nikdy nedovolí.“

Holohlavý muž znova zabouchá na dveře, ale už mi nic víc neřekne. Před námi najednou stojí další potetovaný chlap bez vlasů. Je obrovský a jde z něj strach. „To je ona?“ zeptá se hrubým hlasem a mně zarezonuje někde v žaludku.

„Jo.“

„Je zbitá. Pán jasně řekl, že chce nějakou hezkou.“

Znovu polykám vlastní dech i paniku, která mnou lomcuje vší silou. Co se tu děje? To mě vážně prodali do bordelu jako nějakou couru?

„Byla neposlušná.“

Tetovaná gorila si mě znovu znechuceně proměří pohledem a pak pokývá hlavou. „Fajn. Uvidíme, jak zareaguje. Pojd' dovnitř,“ řekne, ale já se ani nehnu.

Nechci vstoupit, protože i když mlčím, tuším, o co tu jde.

„Co jsem říkal? Poslouchej a budeš se mít dobře.“

Rozhoduji se mezi útekem a jednodušší cestou, ale vyberu si druhou možnost, protože strach z toho, že mě při útěku chytí a zmlátí, je silnější. Vstoupím dovnitř a gorila za mnou zavře dveře. Ocitám se v obyčejném domě, kde na chodbě postává několik spoře oděných dívek.

Některé jsou mladší než já, jiné mnohem starší. Jejich oblečení napovídá, kde jsem se ocitla, ale moje podvědomí nechce znát důvod, který je ve skutečnosti celkem zjevný. Ryan by mě přece neprodal jako lacinou děvku do bordelu! Nebo ano?

„Jen běž. Až dozadu a pak nahoru po schodech,“ instruuje mě potetovaná gorila a já se přesouvám ke schodišti a pak nahoru. Jde těsně za mnou a vede mě až ke dveřím, zpoza kterých je slyšet smích. Zaklepe na ně a když se otevřou, zadívá se na nás mladá žena v negližé. „Přivedl jsem jí.“

Polknu. Znovu sleduji cestu, kterou mě sem přivedl a zvažuji, jestli se mi podaří utéct. Dveře se ale zešíroka otevřou a objeví se v nich atraktivní muž. Je jen v županu a jeho blonděnaté rozčuchané vlasy působí přitažlivým dojmem. Proměří si mě zkoumavým pohledem a zamračí se.

„Co má s tváří? Jasně jsem řekl, že chci pěknou ženskou. A toto má být co?“

„Prý něco provedla. Žádal jsem o prvotřídní kvalitu, ale neměj strach, zahojí se jí to.“

Blonděák se na mě podívá a zavrtí hlavou. Modlím se, aby mě odmítl. Chci, aby řekl, že mě nechce, že o takovou trosku nestojí, ale on to neudělá. Přikývne a pozve mě do pokoje.

Váhám jen sekundu, ale pak s myšlenkou, že ho poprosím o milost, vejdu.

2. KAPITOLA

Sednu si za stůl a sekretářka mi přinese kávu. Položí ji přede mne a informuje mě o tom, co mě dnes čeká a nemine.

Tři porady, jeden meeting a řada jiných záležitostí, které musím vyřešit. Přesto si nestěžuji. Baví mě, co dělám a vůbec nelituji, že jsem se před deseti lety ujal rodinné firmy, která zajišťuje výstavbu budov, ale i jejich restaurování.

„Děkuji. Kdyby zase volala Beatris, nepřepojujte mi jí.“

„Ano, pane Waine. Ještě něco?“

„Zavolejte mi Tonnyho.“

„Jistě. S dovolením,“ řekne elegantní zrzavá žena v módním kalhotovém kostýmu a opustí mou kancelář.

Hledím do papírů, které leží na stole a podepíšu několik smluv.

Konečně je pátek. Tento týden byl velmi náročný a řešil jsem jednu věc za druhou jako by měl nastat konec světa.

Když podepíšu vše potřebné, osobně zavolám dodavateli, který má zpoždění s dodávkou už více než týden, abych mu připomněl, že má poslední tři dny na zaslání zboží. Jinak si najdu jiného. V tomto jsem nekompromisní. Nemám rád, když mě někdo vodí za nos a už vůbec, když nedodrží termín, se kterým počítám. Čas je to jediné, čeho mám žalostně málo a nerad dělám věci po termínu nebo na poslední chvíli.

V mém světě je čas soupeř, který si neklade podmínky. Prostě musím jednat hned teď, protože zítra už může být pozdě.

Zatímco telefonuju a snažím se prosadit, do kanceláře po tichém zaklepaní vstoupí starší vousatý muž a potichu přijde k mému stolu. Má na sobě tmavošedý oblek, který

nenápadně konkuruje jeho prošedivělým vlasům.

Tonny je náš rodinný přítel a také muž, kterému při vedení firmy bezpodmínečně důvěřuji. Je to člověk, který stál ještě po boku mého otce, a teď stojí po mém a pomáhá mi vést impérium, jež je mojí pýchou, vášní, ale i dědictvím, které se dědí z otce na syna.

„Je to na vás, pane Solte,“ řeknu dodavateli na druhém konci telefonu a nervózně si hraju s perem. Snažím se být klidný, ale kdyby byl ten neschopný břídil u mě, asi bych se neovládl a rovnou ho zlomil v pase. Hodně se musím snažit, abych zachoval klid a rozvahu a komunikoval s ním tak, jak se od muže v mém postavení žádá. „Jak jsem se již vyjádřil, máte na to posledních pár dní. Poté si najdeme jiného dodavatele.“ Ukončím hovor a vrátím telefon zpět do stojanu, ignorujíc muže, který mi opakuje, že dodávka bude v den náhradního termínu, jak jsme se dohodli.

„Problémy?“ zeptá se Tonny se zájmem.

„Jen jsem připomínal dodavateli, že je nahraditelný.“

Tonny se usměje. „To my všichni, chlapče. Volala mi tvoje sekretářka, prý jsi mě sháněl. Co pro tebe můžu udělat?“

„Včera odpoledne mi volali z novin, že by rádi udělali reklamu pro naši společnost.“

„Ano, vím. Volají pravidelně. Odmítáš je už skoro rok. Co s nimi?“

„Tentokrát jsem jim kývnul,“ přiznám s povzdechem a Tonny na mě vytřeští oči.

„Snad ti neslíbili balík cigaret a sombrero?“

Zasměju se na nad trefnou poznámkou starého přítele a opřu se lokty o dubový stůl.

„Jen jsem se nad nimi slitoval.“

„Jak to? Vždyť říkáš, že tvou reklamou jsou pacienti, kterým pomáháš a že novináře k tomu nepotřebuješ.“

„Stále si to myslím, ale ta novinářka byla neodbytná. Nahání mě celé měsíce a dožaduje se setkání. Tak jsem se rozhodl, že udělám výjimku. Chce udělat reportáž v sobotu v poledne a já jsem si naplánoval plavbu, na kterou jsem během rozhovoru s ní zapomněl. Slíbil jsem babičce i sestře Caroline, že je vezmu na loď. Kdybych jim řekl, že z toho nic nebude, byly by zklamány, Carol určitě. Ta se na to hrozně těší.“

„A ode mě chceš, abych vzal tu reportáž za tebe, že?“

„Vím, jaký máš názor na novináře, ale nerad bych zklamal Caroline. A firmu znáš stejně dobře jako já. Vlastně, dovolím si říct, že líp,“ pousměju se.

„Colline, moc dobře víš, že novináře nesnáším.“

„Potrvá to hodinu, maximálně dvě. Jen jim odpovíš na pár otázek. Uvidíš, bude to rychlé. Počkají na tebe v sále dva.“

Tonny, muž s vousy, který by klidně mohl být můj otec, si povzdechne. Nechce se mu do toho, ale vím, že jsem na dobré cestě k tomu, abych ho zlomil.

„No tak, zachraň mě, hm? Vezmeš to za mě?“

„Mám jinou možnost?“

Usměju se. „Obávám se, že ne. Už je to domluvené.“

„Tak dobře. Udělám to, ale naposledy.“

„Máš moje slovo. Děkuji! Do smrti budu tvým dlužníkem.“

„O smrti nemluvmě, jinak ji přivoláme.“

Zasměju se. Tonny je trochu pověřčivý, ale rozumně jeho slova ignoruji. Upiju z kávy, která již vychladla a Tonny se zvedne k odchodu.

„Jestli je to všechno, mám ještě nějaké povinnosti,“ řekne a v kapse se mu rozezvoní mobil. Rychle se pro něj natáhne, a když ho vyndá, řeknu: „Samozřejmě, běž a nezapomeň na poradu v jednu.“

„Myslím na to,“ ujistí mě, potichu opustí moji kancelář

a přijme hovor.

Den plyne jak má. Porady střídá oběd, později večeře, a když se konečně umořený vrátím domů, toužím jen po posteli a tichu. Namísto toho mě čeká našťavaná tvář mého mladšího bratra Jamieho, který by mě nejradši viděl na kolenou a s rukama v odpadcích.

S bratrem jsme nikdy nevycházeli dobře. Jamie byl vždy velmi samolibý a sobecký. Když se svět netočil pouze kolem něj, bylo všechno špatně.

Pořád čekám, že z toho vyroste, dospěje, vždyť už by na to měl věk, ale on je úplně mimo. Babička říkává, že se podobá na nebohého dědu z matčiny strany, který byl přesně stejný.

Narazím na něj zrovna ve dveřích. Já vcházím dovnitř, můj světlovlasý bratr je na odchodu.

„Máš nějak naspěch,“ řeknu přísně a on se na mě podívá. Zastaví se a probodne mě zlostným pohledem.

Když naši rodiče zemřeli, převzal jsem rodinnou firmu a stal se tak pro Jamieho a Caroline otcem. Bohužel, Jamie to bral z mojí strany jako povyšování se, rivalitu, a od té doby se z nás stali nepřátelé, kteří spolu věčně soupeří.

„Jdu ven!“

Podívám se na hodinky na ruce. „Je osm. Kam máš namířeno tak pozdě večer?“

„Je pátek, jdu si užívat.“

Projde kolem mě, ale neodpustím si poznámku, která mě pálí na jazyku.

„Za peníze, které sis vydělal?“

Otočí se, zatne zuby a přistoupí ke mně. Ne proto, aby mě uhodil, to si nedovolí, ale proto, aby mi vpálil do tváře smršť výčitek, nadávek a arogantních poznámek.

„Vyskakuješ si, protože jsi pan Wain? Jenže i já jsem Wain, bráško a věřím tomu, že kdyby náš otec neumřel, přenechal by firmu mně.“

„Protože jsi byl jeho miláček?“ vypálím na něj. „Stal jsem se ředitelem, protože jsem starší a mám mnohem víc zkušeností než ty, Jamie. Kdybys nebyl takový omezený sobec, dávno by ses stal součástí podniku.“

„Jako tvůj zástupce? Na to ti seru, Colline! Já jsem měl být ředitelem. Já a ne ty! Vždyť tebe otec ani neměl rád.“

„Máš pravdu. Vždy měl radši tebe a Caroline, ale to neznamená, že si to místo nezasloužím. Dřel jsem po jeho boku den co den, abych se teď mohl s hrdostí postavit do čela podniku.“

„Byl jsem v nevýhodě, protože jsem byl druhorozený syn. Kdybych byl starší...“

„Tak co?“ vyštěknu zuřivě. „Myslíš si, že by ti otec přenechal firmu? Vždyť neumíš ani napsat žádost o zaměstnání. Jak bys přispěl k rozvoji podniku?“

„Mám stejná práva jako ty. Já jsem měl být ředitelem. Já jsem se měl stát majitelem, ne ty!“ křičí, až se otrásá celý dům. „No počkej, drahý bráško, jednoho dne se karty obrátí. Jednou bude všechno patřit mně.“

„Jen přes moji mrtvolu!“ procedím mezi zuby.

Jamie se usměje, doslova jako blázen. Jako bych ho tou zprávou potěšil, jenže já se umřít nechystám.

„Ať je po tvém!“ dodá klidně a odejde.

Je slyšet jen bouchnutí dveří, které rozezvučí halu poté, co jimi můj tvrdohlavý bratr projde.

„Colline, chlapče,“ zalamentuje babička, která za mnou příběhne z patra. Má oblečený tenký béžový župan a na nohách obuté pantofle. „Co se to stalo? Proč jste tak křičeli?“

„Jamie se zase jednou stavěl na zadní.“

„Ach, děti. Proč se vždycky tak nepěkně hašteříte?“

„Protože s ním není rozumná řeč, babi. Je úplně posedlý. Měl bych mu jednu vrazit.“

„Ne, to teda neměl,“ zastaví mě rázně. „Je to tvůj bratr,

Colline.“

„Je to jen rozmazlené děcko, které potřebuje dostat přes držku.“ Po těchto slovech se otočím a nechám babičku stát v hale a lamentovat nad situací, která se již velmi dávno vymkla kontrole.

Vstoupím do pokoje a zavřu za sebou. Trochu hlasitěji, než bych chtěl, ale teď je mi to jedno. Vztek ve mně vře a mám chuť do něčeho praštit. Minimálně do svého tupého bratra.

Jsem vytočený a tlak mi vyletěl až kamsi ke hvězdám. Tohle bratr přehnal. Chová se jako děcko, fracek, který si neváží nikoho a ničeho. Život bere jako hru a všechno musí být podle něj. Pokud není, musíme se mít na pozoru.

Jenže tohle už stačilo. Vážně už mě nebaví se s ním dennodenně hádat a tolerovat jeho drzé poznámky. Pracovat se mu nechce, ale na židli šéfa by si sedl moc rád. Jistě, aby mohl prohýřit vydělané peníze v bordelech a barech, do nichž každou noc utíká.

Ach, Jamie, jsi takový osel!

Kdybys měl víc rozumu, mohl jsi být druhým výkonným ředitelem, jenže tobě to nestačí. Ty chceš všechno a v tom je ten problém.

Následující ráno vstanu mezi prvními. Je to zřejmě nějaký zvyk, protože se vždycky budím s východem slunce bez ohledu na to, jak pozdě jsem šel večer spát.

Vysoukám se z postele a přejdou do koupelny. V domě panuje ticho a za okny se pomalu, ale jistě, rodí nový den. Dám si rychlou sprchu a oblečený v bílých kalhotách a tričku vyjdu z pokoje. Ještě si nasadím kšiltovku a sejdu do přízemí.

Pobíhá tu jenom služebnictvo. Babička sedí v obýváku, čte noviny a pije ranní kávu.